

Ulls oberts

Un relat de: [Aleix de Ferrater](#)

L'Andrea i en Miquel, germans de set i nou anys, no han pujat mai a un globus. En Jaume, el seu oncle, tampoc. L'únic que ho ha fet és en Lluís, el pilot de Collseglobus. Fresqueja, però l'emoció ho equilibra.

-Mireu! –cria el noi- Aquella casa rodona sembla mora!

-Saps que és, Miquel? – pregunta en Jaume- L'observatori Fabra. Des d'allà es poden veure les estrelles amb un telescopi.

-I aquesta carretera? –fa l'Andrea.

-És l'Arrabassada, oi que s'í?

-si senyora –confirma en Jaume- I a veure si veieu un revolt tan tancat com una paella.

-Allà! –cria en Miquel.

El silenci és el rei. Ni tan sols s'escolta el cremador del globus, que en Lluís guia amb coneixement. Els ulls s'ón els protagonistes.

-Mira tiet, aquell turó té el terra de fusta!

-que també hi ha una columna al mig, Miquel?

-Si!

-És el turó de la Magarola. Al fons hi ha Sant Cugat. I més a la dreta, Cerdanyola.

-Allà hi vius tu?

-Si senyora. I després hi anirem a dinar.

Els crits de joia fan trontollar la cistella.

-I allà, una torre metàl·lica! –xiscla l'observador Miquel.

-que hi puja una pista?

-Si tiet!

-és el turó de Valldaura. La torre vigila que no hi hagin incendis.

-I com ho vigila?

-Vull dir Andrea, que hi ha un home a dalt que ho vigila des d'una cabina. Si veu fum, avisa als bombers.

-que guai!

-A veure qui és el primer en veure una pista de tennis!

Silenci, expectació. Finalment un crit:

-Allà, allà! –cria emocionada l'Andrea.

-Can Ferrer, una casassa. I un xic més enllà veureu una altra carretera i un altre pont.

-Ostres, si. –diu en Miquel- Tiet, t'ho coneixes tot!

-Ui, les vegades que he caminat per aquí amb el teu pare!

En Lluís fa observar l'hora. El temps s'ha exhaurit. La plaça de l'església del Tibidabo acull suaument l'aterrament del globus. Els dos nanos surten corrent cap els seus pares que els esperen. No paren de xerrar i explicar les meravelles viscudes. En Jaume, ufanós, obre la motxilla, desplega el seu inseparable bastó blanc i es dirigeixen al cotxe. Les costelles a la brasa no poden esperar.